

„EDINOST“

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1. uri popoldne.

„Edinost“ stane:

za vse leto gld. 6.—
za polu leta 3.—
za četrt leta 1.50

Posamične številke se dobivajo v prodajnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 4 nov.

Na naročbe brez priložene naročnine se upravnistvo ne ozira.

EDINOST

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Torrente št. 12. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Oglasni in oznanila se računajo po 7 nov. vrstica v petiti; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor bi ga obseglo navadnih vrstic.

Poslana, javne zahvale, osmrtnice itd. se računajo po pogodbi.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema upravništvo v ulici Torrente 12. Odprte reklamacije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

»V edinosti je moč.«

† ANDREJ EINSPIELER.

Nov grob je zopet izkopan in ob tem odprtem grobu objejuje mati Slava britko izgubo ednega najboljših, najzvestejših, najsposobnejših, najgovornejših in najbolj vnetih svojih sinov. Koroški nam bratje nemajo več živega svojega prvoboritelja in voditelja, a ž njimi čutimo tudi mi težek udarec, ki je zadel vse Slovence; posebno živo čutimo tako smrt mi ubogi Primorci, ki vemo ceniti vsako rodoljubno požrtvovalno moč, ki poznamo važnost krepkih stebrov, ob katere se opira poslopje in ako se eden takih stebrov podere, ruši se ob enem vsa zgrada. Korošci so severni steber tega slovenskega poslopja in mi Primorci — južni.

V ponedeljek 16. t. m. ob 9. zjutraj je zatisno! v Celovci na Koroškem za večno oči Andrej Einspieler. Kdo ni čul uže o njem? Komu so neznana njegova dela? Ni dolgo temu, kar so naše slov. novine mnogo pisale o zlatomašniku Einspielerji in o dotičnej slavnosti. Ne bilo bi nam zatorej treba svojim čitateljem opisovati njegovega življenja, a vender nas dolžnost veže, da vsaj na kratko podamo životopisno črtico o tem znamenitem možu.

Einspieler se je rodil 13. novembra 1813. l. pri „Mežnarji“ v Svečah v spodnji Rožni dolini na Koroškem. Bil je sin ubogih starišev: oče je bil cerkvenik in tkalec, mati pobožna rejenka Rožne doline. Župnik Herker, ki je poučeval otroke v branji, pisanji in računjanji, spoznal je kmalu, da ima Andrejček bistro glavico, zatorej ga je spravil l. 1823. v šolo v Celovec in ga sè svojimi prijatelji podpiral.

Kadar zvrši Andrej latinske šole, stopi l. 1835. v Celovci v duhovno semenišče in bil je tudi posvečen 1837. l. Po dovršenem bogoslovju je bil Einspieler nastavljen za kaplana v nemškem Pleiberzi. V osmih letih, to je do 1846. l. je bil dvanajstkrat premeščen, da je uže v mladih letih skusil mnogo težkega in grenkega. L. 1846 pride za kaplana v mestno faro v Celovec;

tu je bil konec vednemu preseljevanju, kajti po šestih letih je bil imenovan na celovške realki za kateheta in učitelja slovenskega jezika. Polnih 30 let je bil profesor na realki in stoprav 1882. je šel v stalni pokoj. — Leto 1848. je bilo vzdramilo Einspielerja. Slomšek in Majar sta ga podpolno vzbudila in navdušila za narod, da je potem stopil v vrsto najboljših naših mož. Pisal je mnogo slovenski in nemški. Leta 1851. je ustanovil sè Slomškom in s proštom Sorčičem „družbo sv. Mohora“, katerej je bil za prvosednika. Izdajal je razne liste in knjige. Leta 1859. je bil odlikovan s častnim naslovom knezoškofjskega duhovnega svetnika. Ko je cesar dal 1860. državi ustavo, stopil je Einspieler v javno politično borbo, dasiravno si je bil v svesti, da bode imel mnogo protivnikov. Znan je bil Andrej kakor sposoben politik in vztrajen ter delaven narodnjak, za tega delj so ga volili l. 1863. za deželnega poslanca, a to čast je pozneje izgubil, ker je bil obsojen kakor urednik zaradi necega dopisa — v zapor na mesec dnij. L. 1864. je ustanovil celovško čitalnico. V Velikovci so 1871. l. zopet izvolili Einspielerja za dež. poslanca. Poganjal se je odslej o vsakej priliki za pravico materinščine v šoli. 1876. je bil izbran za zastopnika v mestni občinski odbor in 1880. uže v tretjič za poslanca. Potegoval se je pogumno in neustrašno za narodno ljudsko šolo. L. 1882. je začel izdajati časnik „Mir“, ki vzbuja med koroškimi Slovenci narodno zavest, da ne pozabijo, da so njih stariši nekdanj bili najvrlejši sinovi matere Slave. — Na stare dni je našega boritelja vid zapuščal. Dasi je bil sicer pred nekaterimi meseci še krepek in čvrst, oslabil je starček mahoma, in česar smo se bali, zgodilo se je: Einspielerja ni več med nami! Pogreb je denes v sredo 18. t. m. ob 2 $\frac{1}{2}$ popoldne. V miru počivaj, neutrudni vojskovodja ob severnej slovenskej meji!

PODLISTEK.

O človeških dolžnostih.

Ital. spisal Silvij Pellico, prel. Jos K—a.

VI.

O človekoljubji in ljubezni.

(Dalje.)

Ta ljubav obsega malone vso človeško vrednost in je celo bistven del ljubezni, katero smo dolžni Bogu, kakor lahko razvidimo iz mnogih lepih mest svetega pisma, posebno iz tega:

„Kralj pa bode rekel ob svojej desnici stoječim: pridite blaženi mojega očeta, zavzemite kraljevstvo pripravljeno vam od začetka sveta. Lačen sem bil in ste me napojili; nag sem bil in ste me oblekli; tujec sem bil in ste me vzprijeli, bolan sem bil in ste me obiskali; zaprt sem bil in ste prišli k meni. — Pravični pa mu bodo tedaj odgovorili: Gospod! kedaj smo te videli lačnega, in smo te nasitili; žejnega, in te napojili? Kedaj smo te videli tujca, in te vzprijeli, ali golega in te oblekli? Kedaj smo te videli bolnega, ali v ječi, in te obiskali? — Kralj pa jim bode odgovoril: Resnično vam povem: Vsakokrat, kadar ste to storili tudi najmanjšemu mo-

jih bratov, storili ste tudi meni. [Mat. XXV.]“

Stvorimo si v svojih mislih vzvišen uzor človeka in trudimo se biti mu enaki. Pa kaj govorim? Uzor imamo v našej veri, in kako veličasten! Oni, kateri nam podaje vera, človek je jak in zelo mil, — nespraven neprijatelj tlačenju in licemerstvu — človekoljub, ki vse prizanaša razven nespokorne hudobnosti, — on se brati z reveži in ne prokljinja pozemskih mogotcev, ako se le spomina, da so bratje revežev, — on ne ceni ljudij po njih znanji ali bogatstvu, temveč po srčnih občutkih in delih. On je edini modroslovec, na katerem ni najmanje maroge. On je podpolni izraz Boga v bitji naše vrste: on je Bog-Človek.

Kdor ima tako vzvišen uzor v pameti, gleda pač človeštvo z visokim spoštovanjem! Ljubav je vedno primerna ceni. Kdor hoče jako ljubiti človeštvo, mora je visoko ceniti.

Nasprotno: kdor ima o človeku le neplemenit, dvoumen pojem, kdor smatra človeštvo le čredo neumnih in bedastih živalij, rojenih le za to, da jedó, rodé, se gibljejo in pogibajo, kdor ne vidi nič vzvišenega v prosveti, v znanosti, v umetnosti, v težnji za pravico, lepoto, dobroto in božanstvom — oh! kako bode mogel odkritosrčno ceniti svojega brata, ljubiti ga, naganjati h kreposti, žrtvovati se zanj? —

Kdor hoče ljubiti človeštvo, mora znati gledati njegove slabosti in razvade brez pohujšanja. Kjer vidimo nekega, mislimo si, kako silna je moč, ki proganja zmote, ako le dobro rabi razum. Razmišljajmo, kako vzvišena je meč človeška, katera izraža kreposti tudi sredi nevednežev, kakor n. pr. srčnost, usmiljenje, hvaležnost, pravičnost.

Oni ljudje, ki se nikoli ne naobrazujejo, ki nemajo nikakih krepostij, so le bitja, a ne človeštvo. Koliko so vredni taki opravičenja, ve le Bog. Dosti nam je, da znamo to, da bomo račun polagali samo od onih svot, katere smo prijeli.

VII.

O človekovej ceni.

V človeštvu vidimo, da oni, ki sami na sebi svedočijo o njenej uravskej vzvišenosti, nam ob enem kažejo, za čem nam je težiti. V njih slavi jih težko dosežamo, vender to ni tolike važnosti. Vedno smo jim vsaj v notranjej vrednosti enaki, to je v gojenji plemenitih čutov, kadar nismo brezumni ali slaboumni, kadar smo v življenji nadarjeni z umnostjo prešli otroška leta. Kadar nas skušnjava moti, da bi prezirali človeštvo videči sè svojimi očmi ali čitajoči njegove grdobe, spominajmo se čestitih mož, katerih imena se leskečejo v zgodovini.

Zdražljivi, ali blagodušni Byron mi je trdil, da je to edini način, s katerim se je mogel obvarovati človekomrznje.

„Prvi velikan, ki mi je prišel na um,“ govoril mi je, „je vedno Mozes: Mozes, kateri dviguje propal narod; kateri ga rešuje sramote, poganstva in robstva; kateri mu donaša zakonov polnih modrostij, kateri so čudovita vez patrijarhalne vere in vere prosvetljenih časov, to je evangelija.“

Mozesove kreposti in ustave so sredstvo, s katerim je božja providnost stvarila v onem narodu toliko veljavnih državnikov, junaških vojakov, izvrstnih državljanov, svetih nadahnencev, kateri so bili poklicani, da prorokujejo propad prevzetnežem in licemerem, in prihodnjo prosveto vsem narodom.

Razmišljeva je o nekaterih velikanih, posebno pa o mojem Mozesu, ponavljal bi Byron, ponavljam vedno z navdušenjem on vzvišeni Dantejev granes:

„Ko te vidim v samem sebi, dvigujem se!“ Tako se mi zopet vrača dobri pojem o tem Adamovem mesu in o duhovih v njem bivajočih.“

Te besede velicega pesnika britanskega so mi ostale neizbrisne v duši in ispovedam, da sem si ravno tako pomagal v času, ko me je hotela napasti ljudomrznja.

(Dalje prih.)

